

Bijlage 13b:

Proces verbaal van 12 mei 2006 van de beëdigde getuigenverklaringen van mr. R.E. Gerritsen, Mr. E.J. Numann, Mevrouw M.G. Begeer, Mr. H.J. Smit, mr. J.W. Westenberg

RECHTBANK ROTTERDAM
sector civiel recht

Zaaknummer: 216253 / HA ZA 04-1275

Proces-verbaal van het op 12 mei 2006 gehouden getuigenverhoor, ingevolge vonnis van deze rechtbank d.d. 8 september 2004 nader bepaald op heden, in de zaak van:

25 **mr. Johannes Willem WESTENBERG,**
wonende te 's-Gravenhage,
eiser in conventie,
verweerder in reconventie,
procureur mr. B.J.R. van Tongeren,
advocaat mr. H.J.M. Boukema,

- tegen -

33 **1. mr. Hugo Johannes SMIT,**
wonende te Rotterdam,
gedaagde in conventie,
procureur mr. J.G.A. van Zuuren,
advocaat mr. H.J.A. Knijff,
2. de besloten vennootschap met beperkte
aansprakelijkheid MEMORY PRODUCTIONS
PUBLICATIONS B.V.,
gevestigd te Amsterdam,
gedaagde in reconventie,
eiseres in reconventie,
49 procureur mr. W.J. Hengeveld,
advocaat mr. M.Ch. Kaaks,
3. M. KAT,
gedaagde in reconventie,
eiseres in reconventie,
49 procureur mr. W.J. Hengeveld,
advocaat mr. H.J.A. Knijff.

Tegenwoordig zijn:
mr. M.A. van de Laarschot,
A.M. Gestel,
J.B. van der Poort

rechter,
griffier,
griffier.

Na uitroeping van de zaak verschijnen:
mr. Boukema, voornoemd;
de heer Westenberg, voornoemd;
mr. Knijff, voornoemd;
de heer Smit, voornoemd.

Het getuigenverhoor vindt plaats aan de zijde van gedaagde.
Mr. Knijff deelt mede dat de navolgende getuigen in de enquête worden vorgebracht.

De rechter gaat over tot het getuigenverhoor en laat daartoe achtereenvolgens binnen komen de na te noemen getuigen, die na opgave te hebben gedaan van naam, voornamen, leeftijd, beroep en woon- of verblijfplaats, na te hebben meegedeeld niet in familie- of dienstverband tot partijen te staan, en na op de bij de wet bepaalde wijze de voorgeschreven eed/belofte te hebben afgelegd de gehele waarheid en niets dan de waarheid te zullen

zeggen - alles tenzij hierna anders staat vermeld - ieder afzonderlijk de navolgende verklaring hebben afgelegd.

Nadat de rechter getuige Roland Egbert Gerritsen had gewezen op het hem - op grond van artikel 165 lid 2 sub b Rv - eventueel toekomstige verschoningsrecht, heeft hij te kennen gegeven een verklaring te willen afleggen.

De griffier A.M. Gestel is aanwezig geweest bij de verhoren van de getuigen Geritsen, Numan en Begeer. De griffier J.B. van der Poort is aanwezig geweest bij de verhoren van Smit en Westenberg.

De heer Roland Egbert Gerritsen, 64 jaar, wonende te Heemstede, advocaat van beroep.

EED

In januari 1997 heb ik met de heer Westenberg in diens hoedanigheid van rolrechter persoonlijk een telefoongesprek gevoerd. Ik wilde de aanhouding van een gepland pleidooi bewerkstelligen. In mijn schriftelijke verklaring van 26 april 2006 heb ik onder de nummers 12 tot en met 17 over dit telefoongesprek verklaard. U neemt deze passages met mij door. Ik blijf bij hetgeen ik daar heb verklaard. Met dien verstande dat onder nummer 13 daar waar comparitie staat pleidooi moet worden gelezen. Ik hoor u zeggen dat u deze schriftelijke verklaring aan het proces-verbaal van deze zitting zult hechten.

Als productie 14 bij de conclusie van dupliek in conventie is tevens een verklaring van mij opgenomen. U neemt met mij de nummers 15 en 16 van die schriftelijke verklaring van 18 januari 2005 door. Ik volhard in hetgeen ik in die verklaring kenbaar heb gemaakt. Ik voeg daar nog het volgende aan toe. Ik heb soortgelijke gevoelens als in die verklaring verwoord ook in een brief van 3 maart 1997 aan de toenmalige president van de Haagse rechtbank, de heer Van Delden, kenbaar gemaakt. Dit realiseerde ik mij pas zeer onlangs. Die brief behoort nog niet tot de processtukken.

Mr. Knijff vraagt mij of hetgeen staat vermeld in de ingezonden brief van de toenmalige persrechter van de Haagse rechtbank, mr. Numan, in het NRC Handelsblad van 2 april 1997 over het gesprek dat ik met mr. Westenberg heb gevoerd, juist is. Wat niet juist is, is dat mr. Westenberg in het telefoongesprek dat ik met hem voerde heeft gezegd dat als ik mijn bezwaar zou handhaven dat hij ook de bodemzaak zou gaan behandelen, dat mr. Westenberg zich dan zou terug trekken.

Ik vond het bewuste telefoongesprek met mr. Westenberg embarrassing. Ik was verrast door het feit dat mr. Westenberg de behandeling van de bodemprocedure zou voorzitten terwijl hij toch in deze spraakmakende zaak ook al een uitspraak in kort geding had gedaan. Die verrassing heb ik in dat telefoongesprek kenbaar gemaakt.

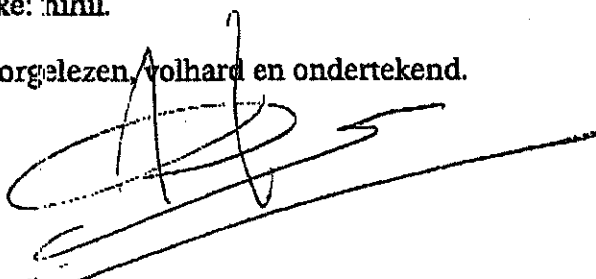
Ik wist ervan dat Smit in 1994 een telefoongesprek met de heer Westenberg heeft gevoerd. Die wetenschap ontleen ik uit de tweede hand. Ik heb dat afgeleid uit stukken die ik in het dossier heb gelezen en uit gesprekken die ik heb gehad met de familie Poot over deze zaak. Ik moet daar wel aan toevoegen dat ik dat toentertijd niet echt een belangrijk punt vond.

Mr. Knijff houdt mij de passage onder nummer 3 van die inleidende dagvaarding voor en vraagt mij of ik desondanks bij mijn verklaring blijf over het telefoongesprek met mr. Westenberg. Ik blijf daarbij.

Ik merk nog op dat over het afzien van re- en dupliek en het bepalen van pleidooi in 1997 destijds met mij geen overleg heeft plaatsgevonden. Zodra die pleidooidatum mij bekend is geworden, heb ik een brief geschreven waarin ik om aanhouding van het pleidooi heb verzocht. Ik weet niet of ik die brief voor of na het telefoongesprek met de heer Westenberg heb verzonden.

Taxe: nihil.

Voorgelezen, volhard en ondertekend.

De heer Ernst Joma Numann, 55 jaar, wonende te Den Haag, rechter van beroep.

BELOFTE

Mr. Knijff vraagt mij naar de ingezonden brieven in het NRC Handelsblad van 2 april 1997 en 19 april 1997. Die brieven heb ik destijds geschreven in mijn hoedanigheid van persrechter van de Haagse rechtbank. Ik moet u overigens zeggen dat ik geen spontane herinneringen aan deze brieven heb. Ter voorbereiding op deze zitting heb ik in de digitale archieven van het NRC Handelsblad deze brieven nog eens opgezocht. Tevergeefs overigens, ik heb ze niet gevonden.

Ik neem aan dat mr. Westenberg mij als persrechter heeft gevraagd die brieven te sturen. Het is in elk geval niet mijn eigen initiatief geweest. De informatie die in de brieven is verwerkt is afkomstig van mr. Westenberg. Ik vermoed dat ik hem de brieven in concept heb laten lezen alvorens ik ze naar de krant heb verzonden. Ik weet niet of ik als persrechter vaker brieven naar de krant heb gestuurd. Ik sluit dit niet uit. Ik wijs erop dat de brieven waar het hier over gaat zijn geschreven in reactie op hetgeen al in de krant had gestaan. Ik denk niet dat ik zelf met de toenmalige president van de Haagse rechtbank overleg over deze brieven heb gepleegd. Ik kan me dat althans niet herinneren. Ik neem wel aan dat mr. Westenberg met de president over de aanleiding tot deze brieven heeft gesproken en dat mij dit bekend was, want ik zou denk ik niet enkel op verzoek van een rechter deze brieven hebben gezonden.

Ik heb voorafgaand aan deze zitting niet met mr. Westenberg gesproken over deze brieven. Mr. Knijff vraagt mij of ik over de tweede brief, geplaatst in het NRC van 19 april 1997, met mr. Westenberg overleg heb gehad. Dat moet wel. Het is uitgesloten dat ik zo'n brief op eigen initiatief zou zenden.

Ik heb over deze zaak toen geen overleg gehad met de advocaat van de familie Poot. Ik heb me bij het opstellen van de brieven louter gebaseerd op de informatie die ik van mr. Westenberg heb gekregen. Dat herinner ik me allemaal niet heel concreet. Maar zo moet het gegaan zijn.

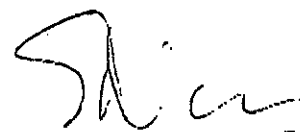
Ik was denk ik destijds niet op de hoogte van het wrakingsverzoek dat in de Chipsol zaak is gedaan. Daarover heb ik wel van mr. Westenberg vernomen. Ik moet u zeggen dat ik destijds in het geheel niet bekend was met de Chipsol zaak, althans die zaak zei mij niet veel. Daar heb ik pas later meer over vernomen.

Ik was voor zover ik mij kan herinner bij het opstellen van de brieven niet bekend met enige klacht die mr. Smit over mr. Westenberg enige jaren daarvoor zou hebben ingediend.

Mr. Knijff vraagt mij of de formulering van de brieven van mijzelf is geweest. Ik denk, maar kan mij niet concreet herinneren, dat mr. Westenberg mij een tekst heeft aangeleverd en dat ik die nog wat heb aangepast om hem "pers klaar" te maken.

Ik was bij het opstellen van de brieven niet bekend met een brief die de procureur van mr. Smit in 1994 over het optreden van mr. Westenberg aan de president heeft geschreven.

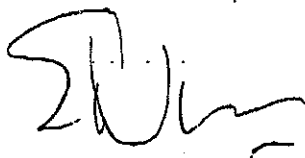
In mijn brieven aan het NRC Handelsblad heb ik uitsluitend gereageerd op hetgeen in 1997 is voorgevallen. De enige verwijzing naar 1994 betreft het feit dat mr. Westenberg zich sinds 1994 met de Chipsol zaken heeft bezig gehouden. In mijn tweede brief aan de NRC ga ik alleen in op een aspect waarop de heer Poot in zijn voorafgaande brief niet is ingegaan.

In mijn tweede brief aan het NRC Handelsblad staat dat mr. Westenberg staande houdt dat hij de raadsman van de heer Poot telefonisch op de hoogte heeft gesteld van de samenstelling van de kamer die op de pleidooien zou zitten. Mr. Knijff houdt mij voor hetgeen onder nummer 3 in de inleidende dagvaarding is vermeld. Dat geeft mij geen aanleiding om te veronderstellen dat hetgeen ik in mijn tweede brief aan de krant op gezag van mr. Westenberg heb vermeld, onjuist is.

Taxe: nihil.

Voorgelezen, volhard en ondertekend.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'S. W. Knijff', written in a cursive style.

Zaak-/rolnummer: 216253 / HA ZA 04-1275

6

mevrouw Marjolijne Gertrude Begeer, 49 jaar, wonende te Rotterdam, secretaresse van beroep.

EED

Van maart/ april 1993 tot mei 2005 ben ik de secretaresse geweest van mr. Smit. De eerste jaren heb ik uitsluitend voor mr. Smit gewerkt, de laatste jaren kwam daar nog een advocaat/ medewerker bij voor wie ik werkzaamheden verrichte. Bij de processtukken zit de verklaring van 7 mei 2004 die ik op schrift heb gesteld en ondertekend. Desgevraagd verklaar ik u dat ik blijf bij hetgeen in die verklaring staat. U vraagt mij hoe die verklaring tot stand is gekomen. Mr. Smit heeft mij gevraagd of ik wat ik mij kon herinneren in mijn eigen woorden op schrift wilde stellen. En dat heb ik gedaan. Uit andere zaken kende ik de format van dit soort verklaringen wel. Dat format heb ik gebruikt maar de inhoud van de verklaring is van mijzelf afkomstig.

U vraagt mij hoe ik na verloop van zo'n lange tijd nog de precieze datum van het telefoongesprek kan herinneren. Ik heb terug gezocht in mijn agenda wanneer het pleidooi heeft plaats gevonden. Dat bleek op 8 december 1994 te zijn. Ik wist dat de week daar aan voorafgaand mr. Smit niet op kantoor was omdat hij in het buitenland verbleef. Tijdens zijn afwezigheid is er een hele stapel producties gekomen waarop de wederpartij tijdens het pleidooi een beroep wilde doen. Ik weet dat mr. Smit die week niet op maandag, maar pas op dinsdag terug gekomen is op kantoor. In mijn beleving is hij meteen toen hij die stapel producties zag gaan bellen met de Haagse rechtbank. Hij vond dat hij zeker gelet op die stapel producties meer spreektijd toebedeeld moest krijgen. Uit dit alles leid ik af dat het telefoongesprek op dinsdag 6 december 1994 moet hebben plaats gevonden.

Ik weet niet meer of ik de secretaresse van mr. Westenberg, mevrouw Schmiemann, die ochtend direct heb doorverbonden met mr. Smit of dat ik haar eerst heb gesproken. Ik moet u zeggen dat ik wel vaker telefonisch contact met mevrouw Schmiemann had gehad. Ik weet wel zeker dat mevrouw Schmiemann dezelfde dag mij heeft terug gebeld met de mededeling dat mr. Westenberg zelf met mr. Smit wilde spreken. Ik weet niet of dit telefoongesprek 's ochtends, voor de lunch, of na de lunch heeft plaats gevonden. Ik kan me dat echt niet meer herinneren. Toen ik wilde doorverbinden met mr. Smit en hem zei dat ik mr. Westenberg aan de lijn had, zei mr. Smit, je bedoelt zeker de griffier van mr. Westenberg. Ik heb toen gezegd: nee mr. Westenberg wil u zelf spreken. Toen heeft mr. Smit iets gezegd in de trant van: nou kom maar op dan, waarna het contact tot stand is gebracht.

De tussendeur tussen de kamer van mr. Smit en mijn kamer stond open. Ik deelde mijn kamer met een andere secretaresse, mevrouw Blok. Maar ik weet niet of zij op dat moment aanwezig was.

Het telefoongesprek tussen mr. Smit en mr. Westenberg heeft wel 10 minuten geduurd. Dat kon ik horen. Ik hoorde op de achtergrond de stem van mr. Smit, die steeds luider begon te praten. Ik kon het ook zien aan het lichtje van de telefoon. U vraagt mij hoe ik dat nog weet dat dit telefoongesprek ongeveer zo lang heeft geduurd. U houdt mij voor dat ik toch als secretaresse vele telefoongesprekken op een dag zal voeren. Dat ik dat nog zo goed weet, is omdat dit een hele belangrijke zaak was, we waren al weken bezig met pleitnota's en producties, en daarom is het mij zo goed bijgebleven.

Ik herinner mij dat na afloop van het telefoongesprek mr. Smit zijn kamer kwam uitstormen. Hij maakt een ongeruste en verbijsterde indruk. Hij vertelde mij dat mr. Westenberg over de zaak met andere advocaten had gesproken, dat mr. Westenberg wilde dat het pleidooi niet zou doorgaan, en dat hij, mr. Smit, geen goed gevoel had over het telefoongesprek. Hij vroeg mij meteen de cliënten in de Chipsol zaak te bellen. Dat heb ik toen gedaan. Ik heb hetgeen mr. Smit in het telefoongesprek met mr. Westenberg heeft gezegd niet

Zaak-/rolnummer: 216253 / HA ZA 04-1275

7

woordelijk verstaan. Ik had een koptelefoon op en was een bandje aan het uitrukken. Ik heb inderdaad op 8 december 1994, zoals in mijn schriftelijke verklaring is vermeld, het pleidooi bijgewoond. Daarin refereerde mr. Smit, toen hij tijdens het pleidooi werd afgekap, aan het telefoongesprek dat hij met mr. Westenberg heeft gevoerd en waarin hem extra spreektijd zou zijn toegezegd. Nu u mij deze laatste zin nog een keer voorleest, voeg ik daar aan toe dat ik niet weet of extra spreektijd inderdaad ook was toegezegd. Ik weet ook niet meer of mr. Smit dat ter zitting heeft gezegd of dat hij heeft gezegd dat hij extra spreektijd had gevraagd.

Voorafgaand aan dit verhoor heb ik contact gehad met mr. Smit. De eerste keer heeft hij mij gevraagd deze datum vrij te houden. En hij heeft mij van de week nog een keer gebeld. Voorafgaand aan het telefoongesprek op 6 december 1994 had de Haagse rechtbank, meer bepaald mevrouw Schmiemann, een paar keer telefonisch contact met mij opgenomen. Dat ging over de producties. Mevrouw Schmiemann heeft toen kenbaar gemaakt dat mr. Westenberg van de producties, waarvan een lijst reeds was overgelegd, voor zover de producties uit meer dan 2 pagina's bestonden, aangaf welke passages relevant waren. Ik vermoed dat gelet op die eerdere telefonische contacten ik beschikte over het telefoonnummer van mevrouw Schmiemann.

Taxe: € 100,-

Voorgelezen, volhard en ondertekend.

Zaak-/rolnummer: 216253 / HA ZA 04-1275

8

De heer Hugo Johannes Smit, 58 jaar, wonende te Rotterdam, advocaat en procureur van beroep.

EED

Ik heb ter comparitie van partijen reeds een verklaring afgelegd. Ik sta nog voor de volle 100% achter die verklaring. Ik zal u de achtergronden uiteenzetten die tot het bewuste telefoongesprek hebben geleid.

Ik had de week voorafgaande aan dit telefoongesprek vrij genomen om een beetje bij te komen van alle inspanningen die ik had verricht in verband met de Chipsol-zaak sinds mei 1993. U moet weten dat die zaak feitelijk mijn hele praktijk in beslag nam. Ik meen dat er wel een stuk-of 56 procedures werden gevoerd. De zaak was heel complex. De dossiers besloegen wel twee kasten.

In september 2004 waren er al schriftelijk vastgelegde afspraken gemaakt tussen de advocaten en de rolrechter omtrent het op 8 december 2004 geplande pleidooi. Er waren wel advocaten bij betrokken. De dagindeling van het pleidooi lag als het ware tot op de minuut vast en was door de rolrechter bezegeld. Bij die afspraken behoorden dat de producties voor het pleidooi uiterlijk drie weken daaraan voorafgaand zouden worden overlegd.

Op mijn vakantieadres vernam ik al dat er tijdens mijn afwezigheid toch nog een hele stapel aan producties van de wederpartij was toegezonden. Dat leidde tot de nodige consternatie. In verband hiermede ben ik komende van Schiphol langs mijn cliënte Chipsol gereden om over die producties te overleggen. Uitkomst van dit overleg was dat ik met de rechtbank zou gaan bellen om extra spreektijd tijdens het pleidooi te vragen. Bij het verlaten van Chipsol zag ik een maquette. Toen kwam ik op het idee om ook die maquette tijdens het pleidooi te tonen. Ook daar wilde ik telefonisch toestemming voor vragen. Dit bezoek aan mijn cliënte heeft op maandagmiddag of dinsdagochtend in alle vroegte plaatsgevonden, ik kan mij dat niet meer precies herinneren.

Dinsdag heb ik mijn secretaresse naar de Haagse rechtbank laten bellen en heeft zij mij in contact gebracht met een griffier of een secretaresse aldaar werkzaam. Het betrof een vriendelijke goedlachse en extroverte dame. Zij vertelde dat mr. Westenberg het maar druk had met de zaak. Ik begon over de producties. Zij zei dat over die producties mr. Westenberg ook al contact had gehad met de andere advocaten. Ik moet u zeggen daar kreeg ik een beetje kippenvel van. Ik had in 1987 al eens eerder de ervaring gehad met een rechter die buiten de procedure om contact had gehad met de advocaten en dacht dat gaan we toch niet opnieuw beleven. Ik heb toen die mevrouw van de rechtbank, ik weet inmiddels dat dat mevrouw Schmiemann is geweest, gezegd dat ik het dan wel op prijs zou stellen om zo snel mogelijk van mr. Westenberg te horen. Een paar uur daarna, ik meen na de lunch, werd er teruggebeld. Zoals mijn toenmalige secretaresse heeft verklaard stond de deur tussen haar kamer en mijn kamer in beginsel open. Als wij aan ons bureau zat zaten we in elkaars gezichtsveld. Ik meen mij te herinneren dat mijn secretaresse door middel van woord en gebaar aan mij duidelijk maakte dat zij mr. Westenberg zelf aan de telefoon had. Vervolgens kreeg ik hem inderdaad aan de lijn. Hij begon heel vriendelijk. Hij zei dat hij het nuttig vond om over de zaak van gedachten te wisselen. Maar nadat ik mijn verzoek tot extra spreektijd had herhaald veranderde hij van toon. Hij zei dat hij het nut van een pleidooi eigenlijk helemaal niet inzag. Toen ik op die mededeling verbaasd reageerde, volgde er een waternal van woorden van de kant van mr. Westenberg. Hij gaf te kennen dat de affaire commercieel moest worden opgelost. Het ging allemaal over cijfers. Het was eigenlijk helemaal geen zaak voor een rechtbank. Het was eigenlijk meer een zaak voor een arbiter, maar zei mr. Westenberg, dat ben ik niet. Mr. Westenberg zei ook dat de zaak zich

goed leende voor mediation. Desgevraagd verklaar ik u dat hij letterlijk de term mediation gebruikte, maar zei mr. Westenberg, ik ben geen mediator.

Ik heb toen tijdens dat telefoongesprek verbaasd gereageerd en gezegd: "Dit kan toch niet." We hadden toch afspraken over het pleidooi. Vervolgens begon mr. Westenberg in te gaan op de merites van de zaak. Hij zei: "laten we het nu eens over die samenwerkingsovereenkomst hebben." Hij zei bijvoorbeeld ook dat hij praktisch ingesteld was en hij voegde daar aan toe; "Daar houdt u toch van in Rotterdam.". Er ontstond een twist gesprek over de zaak zelf. Ik ging daar in mee. Op een gegeven moment zei mr. Westenberg dat hij de argumenten van de andere advocaten eigenlijk heel plausibel vond en dat ik (Chipsol) naar zijn mening eigenlijk helemaal geen zaak had. Mr. Westenberg stuurde in dat telefoongesprek aan op een informele bespreking/comparitie op de rechtbank met de betrokkenen.

Ik heb gezegd dat ik het fundamenteel oneens was met zijn visie op de samenwerkingsovereenkomst en dat ik het recht had om die visie tijdens het pleidooi kenbaar te maken. De reactie van mr. Westenberg was dat ik niet meer tijd kreeg om te pleiten en van het tonen van de maquette moest hij ook niets hebben. Ik zei toen nog dat ik wilde vasthouden aan de afspraken die over het pleidooi waren gemaakt. In de hoop dat ik mr. Westenberg kon overtuigen van het gelijk van mijn cliënte. Mr. Westenberg reageerde daarop ironisch met de opmerking: "Nou dan moet u van goede huize komen.", of woorden van gelijke strekking.

U vraagt mij of ik mr. Westenberg eerder had gesproken of ontmoet en of ik hem aan zijn stem of manier van praten herkende. Toen nog niet. Al twijfelde ik er geen moment aan of ik mr. Westenberg aan de telefoon had. Hij had bij aanvang ook gezegd: "Ja, met Westenberg." Later op het pleidooi herkende ik dezelfde spraakwaterval en dwingende manier van spreken van mr. Westenberg zoals ik die ook al tijdens het telefoongesprek had ervaren. Ik heb het telefoongesprek als onstellend ervaren en onmiddellijk contact gezocht met mijn cliënte. Tijdens die gesprekken viel al snel de term wraking. Dat kwam niet van mij, maar bijvoorbeeld van de bedrijfsjurist van mijn cliënte mr. C.A.W. Poot. Ik heb gezegd: "No way." Ik heb verwezen naar mijn ervaringen in 1987, die ik kort zal samenvatten als: je wint de wraking, maar je verliest de zaak. Dat in 1987 betrof overigens geen formele wraking. Ik heb dat toen met een brief en een gesprek met de president van die rechtbank geregeld. Tijdens het pleidooi op 8 december 1994 zei mr. Westenberg als voorzitter op een gegeven moment dat ik nog 10 minuten had. Ik heb toen gerefereerd aan het telefoongesprek dat wij één dag of twee dagen daarvoor hadden gevoerd en gezegd dat mijn verzoek om meer spreektijd dan wel was afgewezen, maar dat ik aanspraak wenste te maken op het overeengekomen pleitschema. Even daarna heeft mr. Westenberg toch mij voortijdig het woord ontnomen.

U neemt met mij door paragraaf 5 van mijn brief van 12 december 1994 aan mijn procureur Von Schmidt. U vraagt mij welke opmerkingen mr. Westenberg noemde die de andere raadsliden over mij zouden hebben gemaakt. Westenberg antwoordde dat mijn cliënten van die ruziemakers waren en dat ze aan mij dus een hele goeie hadden. Ik heb mij verzet tegen die beeldvorming rond mijn cliënten en meer bepaald de heer Poot senior. Ik heb de heer Westenberg gezegd dat als hij een referentie wilde over de heer Poot senior dat hij dan maar eens moest gaan praten met de heer Wagner van Shell. Ik heb ook gezegd: "Ziet u niet dat alle agressie van de andere kant komt." Ik merk overigens op dat ik via via heb begrepen dat mr. Westenberg ook jegens anderen mij als ruziemaker heeft afgeschilderd. Ik bied daarvan bewijs aan.

Wat mijn secretaresse vanmorgen heeft verklaard over mijn gemoedtoestand direct na het telefoongesprek, is juist. Ik was ontzet en hevig geëmotioneerd. Mr. Boukema wijst mij erop dat ik in de brief van 12 december 1994 schrijf dat ik telefonisch contact heb gezocht met de griffier van mr. Westenberg en dat de griffier toen telefonisch contact tot stand heeft gebracht tussen mr. Westenberg en mij, en dat deze passage in strijd zou zijn met hetgeen ik

tijdens de comparitie en ook vandaag weer heb verklaard. Ik blijf bij wat ik daarover vandaag heb verklaard en herhaal dat er van enige tegenspraak geen sprake is.

Mr. Boukema vraagt mij wat er in het conceptinterview stond van de heer Kat, wat ik er niet in wilde hebben. Dat kan ik zo niet zeggen. Maar ik kan er wel van zeggen dat dat niet op mr. Westenberg betrekking had.

Mr. Boukema vraagt mij wie die andere advocaten waren die mr. Westenberg in de telefoongesprekken zou hebben genoemd. Hij heeft geen namen genoemd. Die niet met name genoemde advocaten zouden mij hebben afgeschilderd als iemand die voortdurend ruzie maakt en onnodige procedures voert.

Op een vraag van mr. Boukema antwoord ik dat mr. Westenberg tijdens het telefoongesprek geen reden heeft opgegeven voor het feit dat hij met andere advocaten had gesproken. Hij heeft wel gezegd dat hij net zo open met hen heeft gesproken als met mij.

Mr. Boukema vraagt mij wie de concepten van mijn brief van 12 december 1994 hebben gelezen. Dat waren professor Slagter, mijn toenmalige medewerker De Jonge en mijn procureur Von Schmidt. En mijn cliënten natuurlijk. Toen ik Von Schmidt belde en zei dat ik een probleem had met een Haagse rechter, zei deze: "Mag ik eens raden wie dat is. Dat is mr. Westenberg zeker?" Hij zei voorts dat het gelazer met mr. Westenberg nu eindelijk eens afgelopen moest zijn. Hij ging zelf ook een brief aan de president schrijven.

Noot van de rechter: mr. Boukema dringt aan op letterlijke weergave van wat thans wordt vermeld en wat de getuige heeft gezegd:

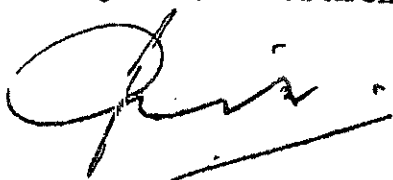
Von Schmidt heeft ook gezegd: "Kijk eens Hugo, je hebt figuren die een lul zijn en je hebt objectieve lullen: die laatste vind iedereen een lul."

Mr. Knijff maakt bezwaar tegen opname van vorige zin omdat hij meent dat deze buiten het probandum valt.

Op de vraag van mr. Boukema waarom mijn medepleiter, mr. Vermeer, de brief van 12 december niet mede heeft ondertekend, antwoord ik dat mr. Vermeer zo gezagsgetrouw was en dat hij dacht, dat het medeondertekenen van die brief zijn carrière als advocaat zou schaden, omdat, hoewel een brief geen wraking is en een informele tussenweg, dit toch ervaren zou kunnen worden als twijfel aan integriteit die verder strekt dan die van de betrokken rechter. Hij was bang dat hij dan niet meer voor de Haagse rechtbank kon pleiten.

Taxe: nihil

Voorgelezen, volhard en ondertekend.

De heer Johannes Willem Westenberg, 60 jaar, wonende te Den Haag, rechter van beroep.

EED

Ik heb bij gelegenheid van de comparitie reeds een verklaring afgelegd. U houdt mij die verklaring nog een keer voor. Ik blijf bij die verklaring. Zij is juist. Ik ben aanwezig geweest bij de verhoren vandaag van mevrouw Begeer en mr. Smit. Dat geeft mij geen aanleiding, als gezegd, om op mijn eerdere verklaring terug te komen.

Uit mijn agenda blijkt dat ik op 6 december 1994 rond het middaguur op een afspraak in Zutphen moest zijn. Ik weet nu, 10 jaar later, niet of die afspraak toen ook is doorgegaan.

U vraagt mij of ik niet zeer verbaasd ben over de gedetailleerde verklaringen van mw. Begeer en mr. Smit over een telefoongesprek dat met mij zou zijn gevoerd, terwijl ik zeker weet dat dat telefoongesprek niet is gevoerd. Dat verbaast mij uiteraard. Wat kan ik verklaren over een gesprek dat niet heeft plaatsgevonden?! Naar aanleiding van de brief van 12 december 1994 heeft de president van de Haagse rechtbank, mr. Van Delden, uiteraard een onderzoek ingesteld. Ik ga er zondermeer vanuit dat hij ook navraag heeft gedaan bij mevrouw Schmiemann over de inhoud van die brief. Van Delden kennende heeft hij dit onderzoek ingesteld en zal hij mevrouw Schmiemann ook hebben gehoord over de telefonische contacten van mij met advocaten. Mr. Van Delden heeft ook met mijzelf over die brief gesproken. Daarbij zijn alle items van die brief aan de orde gekomen, inclusief de bewering van Smit dat hij met mij heeft gebeld en dat ik uitlatingen zou hebben gedaan over wat andere advocaten over mr. Smit zouden hebben gezegd. Dat ik dat zou hebben gedaan, heb ik toen al tegenover mr. Van Delden ontkend.

Wat mr. Smit weergeeft over wat in een telefoongesprek met mij aan de orde zou zijn geweest, is voor een deel tijdens het pleidooi op 8 december 1994 aan de orde geweest. Tijdens dat pleidooi is over de samenwerkingsovereenkomst gesproken. Tijdens dat pleidooi is die overeenkomst ook, met goedvinden van alle partijen, ontbonden. Dat blijkt ook uit het proces-verbaal van de zitting.

Toen het pleidooi in september 1994 werd bepaald, liet de zaak zich als een weliswaar grote, maar niet heel bijzondere zaak aanzien. Vervolgens is een hele correspondentie tussen partijen op gang gekomen, onder andere naar aanleiding van producties die men in het geding wilde brengen. Op 25 november 1994 heeft een griffiemedewerkster telefonisch aan partijen meegedeeld wat de regeling was met betrekking tot de spreektijd en de producties. Ik heb van deze telefoongesprekken, bij de voorbereiding op dit verhoor, aantekeningen in het dossier aangetroffen. Deze aantekeningen behoren nog niet tot de processtukken.

Het kan best zijn dat mr. Smit daarna nog heeft gebeld met mevrouw Schmiemann met de vraag of hij meer spreektijd kon krijgen voor het pleidooi. Het antwoord van mevrouw Schmiemann moet wel geweest zijn dat de spreektijd was bepaald en dat daarin geen wijziging zou worden aangebracht. Over dat soort banale zaken vindt geen rechtstreeks contact tussen mij en partijen plaats.

Ik heb over deze aangelegenheid en dit verhoor niet met mevrouw Schmiemann gesproken. Zij is niet meer bij de rechtbank werkzaam. Zij is met pensioen, en ik weet niet eens of zij in Nederland verblijft. Bij aanvang van het pleidooi op 8 december 1994 heeft er wel een ordedebat plaatsgevonden dat de nodige tijd heeft geduurd. Dat ging onder andere over de spreektijd. En er is ook over een maquette gesproken, zo staat mij bij. Ik weet zeker dat ik niet heb toegestaan dat de maquette de zaal inkwam.

Het is juist dat ik in januari/ februari 1997 telefonisch contact heb gehad met mr. Gerritsen. Nadat er verhinderdata van partijen waren opgevraagd en opgegeven zoals in de Haagse praktijk gebruikelijk, was in de zaak pleidooi bepaald. Op een gegeven moment vroeg mr. Gerritsen telefonisch belet bij mij. Hij vertelde mij dat de heer Poot op de geplande datum van het pleidooi wegens vakantie niet aanwezig kon zijn en hij wilde daarom aanhouding van het pleidooi. Dat heb ik toen niet toegestaan, omdat de datum van het pleidooi bepaald was nadat partijen de gelegenheid hadden gehad verhinderdata op te geven. Mr. Gerritsen gaf vervolgens ook aan dat hij moeite had met de samenstelling van de kamer die op het pleidooi zou zitten. Hij had er met name moeite mee dat ik die kamer zou voorzitten, terwijl ik in die zaak ook al een kort geding uitspraak had gedaan. Hij heeft toen gezegd dat als hij geen uitstel van het pleidooi zou krijgen, dat hij dan een formeel wrakingverzoek zou indienen, althans; dit is zo op mij overgekomen. Ik heb er overigens geen herinnering aan of er een officieel wrakingverzoek is gedaan. Het heeft mij nooit bereikt. Ik heb toen tegen mr. Gerritsen gezegd dat dat onpraktisch zou zijn omdat mr. Van der Windt in die zaak al voorlopige getuigen verhoren had gedaan en ik zelf ook goed van de zaak op de hoogte was en dat één en ander weer tot uitstel zou leiden, maar ik heb ook gezegd dat als de cliënten van mr. Gerritsen bezwaar bleven maken tegen het feit dat ik van die kamer deel uitmaakte, dat ik mij dan zou terugtrekken.

Over de publicaties in het NRC handelsblad kan ik als volgt verklaren. Ik heb met de president van de rechtbank overleg gevoerd of het verstandig zou zijn dat de rechtbank op de eerdere publicatie over de zaak moest reageren. Na overleg luidde het antwoord bevestigend. Vervolgens heb ik de informatie aangedragen aan de hand waarvan mr. Numan een tekst heeft opgesteld. Voordat die tekst is uitgegaan, is deze ook nog aan de president voorgelegd.

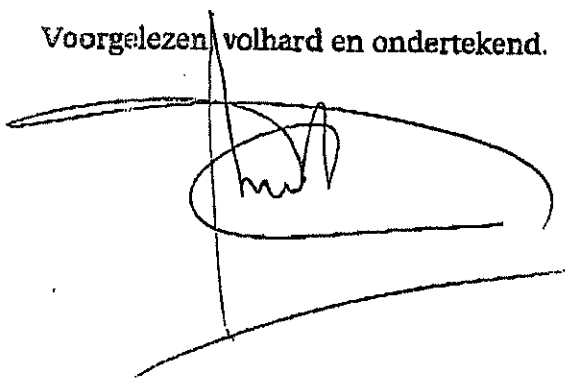
Op een vraag van mr. Knijff antwoord ik dat het, hetzij mevrouw Schmiemann is geweest hetzij mevrouw Vorst die op 25 november de definitieve regeling telefonisch aan de advocaten heeft meegedeeld.

Het proces-verbaal van de zitting van 8 december 1994 is, zoals gebruikelijk, door mij samen met de griffier opgesteld.

Mr. Knijff vraagt mij of ik blijf bij hetgeen is gesteld in paragraaf 3 van de inleidende dagvaarding en bladzijde 8 van de conclusie van repliek in verband met het feit dat ik net heb verklaard dat ik wel telefonisch contact heb gehad met mr. Gerritsen. Ik blijf daarbij. Het is natuurlijk iets heel anders of je met een advocaat inhoudelijk over een zaak spreekt of over de samenstelling van de kamer die op het pleidooi zit. Ik vraag mij overigens af of mr. Smit van dit telefoongesprek dat ik voerde met mr. Gerritsen weet had, dan wel dit op het oog had, toen hij de gewraakte passage in het boek "Topadvocaten" dicteerde.

Taxe: nihil

Voorgelezen, volhard en ondertekend.

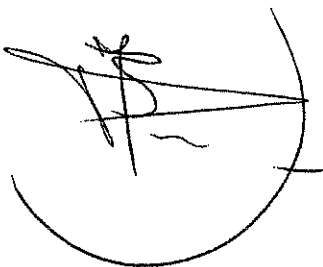
Mr. Knijff zal binnen twee weken na heden berichten of Smit wenst dat aan zijn zijde nog meer getuigen worden gehoord. Mr. Boukema geeft te kennen dat hij er bezwaar tegen heeft indien Smit de gelegenheid wordt gegeven nog meer getuigen te horen nu Smit zonder enig voorbehoud de vijf getuigen heeft opgegeven die vandaag zijn gehoord. De rechter deelt mee dat hij in voorkomend geval op dit bezwaar zal beslissen.

Tijdens het verhoor van mr. Smit heeft de rechter een van de belangstellenden gevraagd de zittingszaal te verlaten omdat deze ondanks eerdere waarschuwingen om dit niet te doen hoorbaar opmerkingen maakte naar aanleiding van datgene wat een getuige verklaarde. Betrokkene heeft aan dit verzoek gehoor gegeven en de zaal verlaten.

Waarvan proces-verbaal.

M. gestel

M. gestel

Voor fotocopie conform uitgegeven aan
mr T.G.A. van Zuren

procureur

De Griffier,

